

ECHO

Vereniging waar armen het woord nemen

INHOUD:

1. Voorwoord	
• Licht	3
2. Uitstappen en evenementen	
• De uitstap naar Körperwelten	4
• Maneklussers	6
• Naar "Dit is onze aarde"	8
• Een dag op stap naar de Zuidpoort	11
3. Info en actualiteit	
• Wat was Leerpunt voor de werkgroep onderwijs?..	13
• Luizenopera	15
• Onderwijs: De studiedag van 27 maart	17
• Het Volk en het volk	21
• Uw geld en uw leven	23
4. De Zuidpan	24
5. Varia	
• Bruidsklokken	25
• Onze jarigen	25
• Nieuwe website	25
6. Poëtenhoek	26
7. Colofon	27

VOORWOORD

Licht

De lente is opnieuw aangebroken. Terwijl ik aan m'n computer zit schijnt het zonnetje door het raam. Het valt me telkens op dat ook de mensen in de straat vaker goed geluimd zijn als het zonnetje schijnt. De zon verblijdt blijkbaar ook het hart.

Maar voor sommigen schijnt de zon niet, ook al is het buiten schitterend weer.

Twaalf procent van de Belgische bevolking leeft onder de armoedegrens. Meer dan 1.500.000 Belgen hebben geen toegang tot kansen en mogelijkheden die anderen wel krijgen. Ze leven minder lang, ze zijn vaker ziek, ze kampen met schulden, ze hebben niet eens voldoende geld om gezond te eten, hun kinderen kunnen niet mee op school... Het is de schande van een rijk land. En in tijden van economische crisis wordt dit nog sterker gevoeld. Al ettelijke maanden na elkaar worden we geconfronteerd met sterk stijgende werkloosheidscijfers. Een baan is nochtans één van de beste manieren van bescherming tegen armoede. De zwakkeren in onze samenleving zijn de eerste slachtoffers. Zij kunnen niet genieten van de gouden handdrukken en torenhoge ontslagvergoedingen die 'topmanagers' ontvangen en die terecht sterke verontwaardigde reacties oproepen.

Toch zijn er ook voor zij die het wat moeilijker hebben in onze samenleving lichtpuntjes. Het is de ambitie van De Zuidpoort een dergelijk lichtpunt te zijn. Een plaats waar je jezelf kan zijn en je een beetje thuis kunt voelen. Een plaats waar je kunt lachen en huilen. Een plaats waar we plezier maken en samen dingen doen. Een plaats waar we gezellig kunnen keuvelen en naar elkaar luisteren.

Een plaats van ontmoeting om met vereende krachten te strijden voor een rechtvaardige en solidaire samenleving.

Tom

UITSTAPPEN EN EVENEMENTEN

De uitstap naar Körperwelten

We hadden er lang naar verlangd en uiteindelijk mochten we gaan naar Körperwelten. Eerst even een beetje uitleg wat Körperwelten is. Het is een tentoonstelling van Gunther von Hagens, die een bijzondere techniek ontdekte waarbij een preparaat van aceton en vloeibaar siliconenrubber wordt gebruikt om

dode organismen te conserveren. Deze techniek kreeg de naam *Plastinatie* mee en maakt het mogelijk om biologisch materiaal zó te behandelen, dat kleuren en vormen nagenoeg onbeperkt houdbaar blijven. Dat zijn echte lijken die op verschillende manieren worden tentoongesteld.

Toen de dag was aangebroken om de uitstap te doen, waren we met zijn allen mooi op tijd. Op de trein konden we bijna allemaal bijeenzitten. De reis verliep goed. Alleen toen we in Brussel waren was het wat zoeken naar de metro, maar uiteindelijk vonden we hem toch en konden we naar de tentoonstelling. Het was maar goed dat we er redelijk vroeg waren, anders was het er lang wachten eer je binnen kon. Natuurlijk was het druk bij de eerste stukken van de tentoonstelling.

Het is wonderbaarlijk hoe ze die lijken hebben geplastificeerd en in verschillende standen gezet. Ook hebben we er embryo's gezien van verschillende maanden zwangerschap.

Het was echt wel de moeite om te zien. Wat een mens toch in zich nodig heeft om naar behoren te werken, en hoe wonderbaarlijk het menselijk lichaam in elkaar zit. Een wonder van de natuur.

Eindelijk hebben de rokers onder ons ook eens een rokerslong gezien. Een long van een niet-roker is mooi wit en die van een roker zwart met vlekken. En voor wie veel alcohol drinkt, de lever heeft normaal maar de grootte van een vuist, maar die kan opzwellen tot de grootte van drie vuisten. Wat mij het meest is bijgebleven, was een koorddanseres die balanceerde op een koord zonder ergens aan vast gemaakt te zijn. Daarbij had ze al haar ingewanden in haar handen. We zijn er toch ongeveer anderhalf uur binnen geweest om alles te kunnen zien. Na nog een plasje en een toerke rond de markt zijn we naar huis gegaan. Met dank aan de Zuidpoort: anders hadden we dat nooit kunnen zien.

Sarah

Maneklussers

De Lijn heeft lange, zeer lange bussen. Eén daarvan bracht ons op een lenteachtige weekday naar Mechelen. Een door het ACOD georganiseerd en gefinancierd bezoek aan een centrale werkplaats van de NMBS en het bijhorende museum. De chauffeur scheen van omwegjes te houden, maar we kwamen op tijd aan en kregen eerst koffie en wat uitleg. Natuurlijk heeft Mechelen in de spoorweghistorie een grote rol gespeeld: al in 1835 de eerste trein tussen die stad en Brussel. De eerste op het continent!

Ze verdeelden ons in twee groepen. Zelf was ik bij de groep die eerst het museum bezocht. Interessant en met liefde ingericht. Gepensioneerde spoorwegmannen hebben daar, als toegewijde monniken, maquettes gemaakt en treinen in miniatuur nagebouwd. We zagen een aandoenlijk schilderij met Leopold I, die niet in die eerste trein durfde te stappen. We luisterden naar een enthousiaste uitleg over de verbeterde service door het treinpersoneel, dat met deels verouderd materieel moet werken.

Het beleid van een vorige minister herinnert iedereen eraan dat gierigheid de wijsheid bedriegt. Als een trein wordt afgelast, komt dit doordat er gewoon te weinig treinen zijn...

En dan die werkplaats. Een te bescheiden klinkende naam voor een uitgestrekt terrein met verscheidene loodsen, waar meer dan duizend man in werkt. We hoorden dat elke treinwagon na twintig jaar dienst naar die centrale werkplaats rijdt, daar compleet uiteen wordt gehaald en tot in de kleinste onderdelen wordt schoongemaakt en gecontroleerd en gerepareerd en wat nog al meer. Na vijf weken is hij als herboren en rijdt nog eens twintig jaar over de Belgische rails.

Zeer bekwame vakmannen geven daar het beste van zichzelf. We zeiden tegen elkaar: “In het vervolg gaan we trainen anders bekijken”. Vele duizenden spoorwegmannen en –vrouwen maken het mogelijk dat we veilig kunnen reizen.

Onze uitstap (ik vergat nog het lekkere middagmaal) bleek te danken aan giften van ACOD-militanten. Zij hebben zelfs plannen om dit volgend jaar over te doen.

Bedankt, ACOD!

Roland

Naar “Dit is onze aarde”

Zaterdag 14 maart trokken we met ongeveer 28 mensen richting Brussel. We zouden de ochtend doorbrengen in de Marollen, op de vlooiemarkt. In de namiddag was er een bezoek aan de tentoonstelling “Dit is onze aarde” gepland.

Toen we vertrokken bleken we met minder te zijn dan verwacht. Toch was zowel Toontje, T’Geraarke als de Zuidpoort vertegenwoordigd. Dat we met een kleine groep waren, zou het alleen maar gemakkelijker maken om elkaar niet uit het oog te verliezen.

De treinrit verliep vlot. Omdat we als groep reisden waren er zitplaatsen gereserveerd. Dankzij het arendsoog van Sarah konden we deze ook snel vinden toen de trein arriveerde.

Toen we in Brussel aankwamen moesten we even zoeken naar de weg richting Vossenplein, waar de vlooiemarkt was. Ik had wel aan stratenplannetjes gedacht, maar deze zijn natuurlijk niet altijd even duidelijk. De combinatie van kaartlezen en de weg vragen aan een taxichauffeur stuurde ons de goede richting uit. De vraag is niet waarom vrouwen geen kaart kunnen lezen, maar waarom vrouwen zowel kaart kunnen lezen als de weg vragen en dan bovendien nog eens vriendelijk lachen naar de behulpzame taxichauffeur!

We kwamen aan op de vlooiemarkt en werden nog steeds vergezeld door de zon. Er was ongeveer een uur voorzien om de sfeer op te snuiven van de vlooiemarkt op zaterdag. Ik weet niet wat de anderen ervan vonden, ik kan alleen maar voor mezelf spreken. Ik hou ergens wel van vlooiemarkten, maar heb nooit echt de neiging om iets te kopen. Dit was ook nu het geval. Toch vond ik het wel aangenaam vertoeven en was het gewoon eens wijs om even uit Gent te zijn.

Na een goed uur verzamelden we terug aan een afspraakpunt om weer de trein op te springen richting Tour en Taxis waar de tentoonstelling plaatsvond. Ik weet niet hoe het met de anderen zat, maar mijn maag begon toch al wat te knorren (eigenlijk op de markt al...).

Helaas, maar in ons Belgenland wel te verwachten, voelden we op weg naar het station al enige nattigheid. En daar bleef het niet bij, het water begon al redelijk uit de lucht te vallen. Gelukkig zouden we de namiddag binnen doorbrengen.

We namen de trein en dan de bus en het enige wat ik toen nog kon denken was dat ik me zo snel mogelijk op mijn lunchpakket wou storten... we hadden vooraf geïnformeerd of we ons lunchpakket ter plekke konden opeten. Er was ons gezegd dat er een cafetaria was. Toen we het gebouw binnengingen dacht ik toch even dat we in een heel chique café of zo zouden terechtkomen. Het was een groot gebouw waar allerlei bedrijven waren gevestigd. Midden het gebouw liep een spoorweg die met glas was overdekt.

De tentoonstelling was ergens beneden en aan de ingang bevond zich een cafetaria. Eindelijk zouden we kunnen eten. Naar goede gewoonte werd iedereen voorzien van een drankje op kosten van de Zuidpoort. De keuze was niet zo heel groot, vooral de bierkaart was beperkt. Maar aangezien we toch onze lunch zouden eten, hadden we nog niet echt zin in bier... of toch? Er was ook soep te verkrijgen en koffie en warme choco. Het viel allemaal wel mee, maar prijs-kwaliteit liet toch wel wat te wensen over.

We hadden op voorhand ook twee gidsen gereserveerd, in de waan dat we met veel meer zouden zijn. Daarom verdeelden we ons in twee groepen om ons door de tentoonstelling te laten gidsen. Dit bleek achteraf wel een goed idee te zijn, want er waren natuurlijk ook andere bezoekers en daardoor was het geen luxe dat we in kleine groepjes waren. Het was soms nogal moeilijk om alles goed te verstaan en

niet afgeleid te worden door de andere bezoekers. Wat me ook direct opviel was dat het er zeer koud was. De gids merkte op dat we ons in de kelders van het gebouw bevonden en dat dit vroeger opslagplaatsen waren.

De tentoonstelling was in drie delen. Een eerste deel over de periode op aarde toen wij, de mensen er nog niet waren. Een tweede deel over de periode toen de mens op aarde kwam. En een laatste deel over de invloed van de industrie en andere menselijke zaken op het milieu en de aarde. De tentoonstelling was opgebouwd uit kunstwerken en interactieve zalen. Zo kon je bijvoorbeeld in een supermarkt bepaalde producten scannen om te zien hoeveel uitlaatgassen ze verspreiden om bij ons te geraken. Zo bleek dat producten die met de boot tot in onze supermarkt werden gebracht minder vervuilend zijn voor het milieu dan zaken die met het vliegtuig komen. Dit was wel eens interessant om hierbij stil te staan. Wat ik me ook nog goed herinner zijn twee kamers. De ene was het wit en de andere het zwart. Het wit (een sneeuwstorm en wat je nog ziet als je daar in loopt) illustreerde hoe onze aarde zou kunnen evolueren. Wanneer alle zuurstof en licht verdwijnt en er alleen nog maar een soort witte smog hangt. Heel eng vond ik dat. Of het zwart (wat je 's nachts in een oerwoud maar ziet), wanneer de natuur het overneemt en alles donker is en overal groeien er bomen en gras en onkruid. Dit vond ik dan, raar maar waar, eerder rustgevend.

Dit zijn allemaal voorbeelden van waar de tentoonstelling volgens mij op steunde, namelijk mensen bewustmaken dat we helemaal niet goed bezig zijn met ons milieu en dat we er iets aan kunnen, moeten doen. Wat ik zelf dacht en ook hoorde bij de anderen was dat dit niks nieuws was, dat we dit allemaal wel weten. Dat is waarschijnlijk ook wel zo, maar het was gewoon eens een andere manier om hierbij stil te staan en, ook niet onbelangrijk, we waren er eens mee weg, hé. De enige opmerking die ik heb is dat ik het gevoel had dat we niet alles hadden gezien. De gids heeft waarschijnlijk geselecteerd. Dit vind ik wel jammer, want op het internet zag ik zaken die ik niet heb gezien op de tentoonstelling. Maar je moet er blijkbaar je tijd voor nemen, want de tentoonstelling is redelijk groot.

Ik vond het een vermoeiende maar toch interessante dag. Toch kon ik het niet nalaten om mij achteraf de vraag te stellen of uitstappen om uit- te- stappen altijd zo georganiseerd (wat ook niet zo simpel is, tickets bestellen, tickets afzeggen...) moeten zijn. Zouden we niet evenveel genieten van een spontane activiteit want *moeten* we al niet zo veel, we *moeten* naar vergaderingen, forumdagen, recepties, wandelingen, boekvoorstellingen... iets om over na te denken...

Karolien

Een dag op stap naar De Zuidpoort

Zaterdagmorgen. Mijn trein komt toe in Gent-Sint-Pieters om 10 voor 10, dus als ik goed doorstap kom ik maar een beetje te laat aan bij De Zuidpoort. Hopelijk is er me iemand met een sleutel voor, anders is het al dringen op de stoep voor ons huis. Maar het toekomen is altijd even hartelijk: de Goedendags zijn deugddoend, en dat was vroeger, in 1302 voor wie het zich nog herinnert, wel eens anders.

De eerste taken worden samen opgenomen: Emile en Patrick springen in de keuken, we laden met enkelen de wagen uit van Yvette die ons van de nodige marchandise voorziet, en dan kunnen de messen gewet worden: patatten schillen, groenten kuisen... handen tekort zou je denken, maar niet bij ons. Intussen vloeit de koffie.

Ondertussen wordt het drukker, bezoekers komen regelmatig binnen, schuiven bij aan tafel, geven commentaar bij de laatste Gentenaar, of het laatste nieuws dat ze zelf van de straat of uit hun omgeving meebrengen. Tijd ook om ons dakvenster open te draaien, want de temperatuur gaat niet alleen figuurlijk de hoogte in. De potten beginnen te dampen en te geuren alsof ze zelf bij al dat gepraat ook nog wat in de pap te brokken willen hebben...

't Is voor mij altijd fijn om weer te luisteren naar nieuwe plannen die gemaakt worden: het kaarsenatelier van Eddy is nu onze nieuwste activiteit en hij wil nog wat praktische zaken met mij bekijken. Onze infoborden hangen weer vol met briefjes; ik sta er altijd even bij stil want ze vertellen hoe actief mensen hier in de vereniging staan. Ik informeer ook nog eens naar onze komende wandeling.

De vorige keren was het echt een succes, vooral onze 'witte' januariwandeling blijft op mijn netvlies hangen.

Het huis loopt nu echt vol. Met meer dan 30 zijn we tegenwoordig voor ons middagmaal, en dus barst dit huis wat uit zijn voegen. Deze morgen met Yvette en Emile nog eens gaan zien naar een andere stek die te huur staat, maar waarschijnlijk is het nog niet wat we echt willen... We geven de moed niet op, en uiteindelijk is wat dichter bij elkaar ook nog best gezellig.

Na de maaltijd volgt de loterij met Yvette: wie wint de volgende afwasbeurt? Nog nooit zoveel geluk gehad bij een kansspel. Hier verlies ik nooit, en dus mag ik iedere veertien dagen (als ik mij aan dit ritme houd) de handdoek... over mijn schouder slaan.

De laatste pot koffie staat klaar en wordt gedronken bij de uitdijende gesprekjes als dessert. Een zaterdag in De Zuidpoort brengt me thuis onder een schat van mensen.

Diederik

INFO EN ACTUALITEIT

Wat betekent Leerpunt voor de werkgroep onderwijs?

De werkgroep onderwijs streeft naar een goede samenwerking tussen ons, ouders, en de school van onze kinderen. In deze werkgroep zitten meerdere ouders van kinderen die niet hoofdzakelijk thuis opgroeien.

Uit de vele vergaderingen bleek hoe ontzettend belangrijk deze kinderen voor ons blijven.

We verlangen misschien wel nóg meer dan andere ouders naar informatie over ons kind.

We herkennen bij elkaar het gevoel er als ouder niet meer aan te pas te komen.

Hoe konden we hier verandering in brengen?

Hoe konden wij deze boodschap overbrengen?

An Bismans van Leerpunt kwam onze groep versterken en bracht ons, via de cursus “democratisch handelen”, bij hoe we dit konden aanpakken. Zij leerde ons de vaardigheden om op een effectieve manier met onze boodschap naar buiten te komen, en welke houding we hierbij nodig hebben.

Het belang van democratisch handelen ging dus niet enkel over het naar buiten brengen van ons verhaal, maar evenzeer over hoe wij als groep met elkaar democratisch handelen. Over het effect dat wij op anderen hebben door de manier waarop wij als groep naar voren treden.

Door deze cursus zijn we geëvolueerd naar een groep die, ondanks alle verscheidenheid, constructief kan samenwerken!

Natuurlijk zou dit nooit helemaal gekund hebben zonder ons Sabine!

Zij zorgde ervoor dat we ook bij ernstige meningsverschillen elkaar probeerden te begrijpen.

Ik zou het graag als volgt willen uitdrukken: An was onze locomotief, zij was de motor en trok ons in de juiste richting. Sabine hield ons op het spoor.

Zo konden wij, de wagentjes, met onze boodschap naar de juiste bestemming.

Caroline

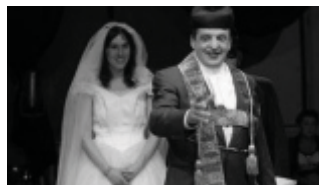
Luizenopera

Een aantal weken na de vlooiemarkt volgde de luizenopera. En ja, dit was toeval...

Luizenopera is een Vlaamse bewerking van de Driestuiversopera van Bertolt Brecht door een samenwerking tussen het Antwerps theatergezelschap “Tutti Fratelli” en APGA (Antwerps platform voor generatiearmen). Luizenopera vertelt het verhaal van bedelaars, schurken, bandieten, verdwaalden, schelmen, voddendalen. Over groot worden, liefde, kiezen, afscheid nemen, jaloezie, verraad. Vechten om te overleven.

Ik keek er wel naar uit. We krijgen niet altijd de kans om voor 1 euro naar de Capitole te gaan. Ik had ook gelezen dat de regisseur van het stuk Reinhilde de Cleir was, zus van Jan de Cleir en tevens moemoe van 'Vlees en bloed', een serie op de VRT. Dus ik dacht dat dit wel goed zat. Ik vond het ook zeer tof dat er heel veel kaarten voor mensen in armoede werden verkocht tegen 1 euro en dat dus meer dan de helft van de voorstelling zou bekeken worden door mensen die niet altijd de kans hebben om naar toneel te gaan. Bovendien werd gezegd dat het een stuk is voor en door armen. Het was ook zeer goed dat de kaarten niet genummerd waren. Iedereen had gelijke kansen om een goed plaatsje te krijgen.

Er zouden een aantal Zuidpoorters naar de voorstelling gaan. Bij de ingang kwam ik een paar mensen tegen. Samen met een vriendin van mij hadden we een plaatsje helemaal vooraan op het balkon. Het zicht was dus zeer goed.

Toen de opera begon had ik direct oog voor de fraaie kostuums van de acteurs; er waren schurken, dieven, hoeren... allemaal in de kledingstijl van heel wat jaren terug. Het deed me een beetje denken aan de film “Gangs of New York”. Wat me ook onmiddellijk opviel was het Antwaarps accent. Ik kon het echter goed begrijpen omdat ik zelf afkomstig ben van niet zo ver van Antwerpen, maar ik kan me voorstellen dat echte Gentenaars toch twee keer hun oren moesten spitsen om alles goed te kunnen volgen.

Dit was dan volgens mij ook één van de weinige tegenvallers. Maar het is goed mogelijk dat het was omdat wij op het balkon zaten dat we niet alles evengoed konden verstaan.

Er werd ook heel veel in gezongen in het stuk, ik vond de muziek prachtig. De nummers waren ook allemaal in het Antwaarps of Nederlands. Voor mij zei de muziek veel meer dan wat tussendoor gebeurde. Af en toe kreeg ik kiekevel. Maar dit is natuurlijk allemaal weer mijn eigen bescheiden mening.

Ik zou willen eindigen met een stukje van een lied dat me is bijgebleven:

“want den ene staat in 't donker en den andere staat in't licht en dien in't licht die ziet ge zitten, dien in't donker ziede nie”.

Karolien

De indrukken van Ann

“Ik heb daar een interessante, aangename namiddag doorgebracht. Keek met veel interesse naar de kleren, die natuurlijk het verschil tussen arm en rijk toonden. Ook bij de kinderen. Een klein orkest van 4 of 5 man met een accordeon en een synthesizer. Mooie muziek. De gevangenis stelden ze voor door een projectie op de vloer. Slim gevonden. Voor een trouwfeest rolden ze een tafel op wielen de scène op. Eén minpunt was wel dat het spreken onduidelijk was.”

Een hoogtepunt voor de werkgroep onderwijs: de studiedag van 27 maart

In één van de vorige Echo's werden jullie al een beetje opgewarmd voor het thema 'Ouder, je bent het en blijft het!' We beschreven reeds wat het voor ouders betekent er als ouder niet meer aan te pas te komen bij de opvoeding en het onderwijs van je kind. Je las over onze ronde tafels, die ervoor zorgden dat ouders, mensen uit het onderwijs en mensen uit diensten met elkaar in dialoog gingen.

De laatste maanden hebben we hard gewerkt aan een DVD, waar zowel de ouders als de partners aan bod komen. Een heuse professionele firma werd aangesproken, en Stéphanie van Samenlevingsopbouw was de regisseur. Maar de ouders van de werkgroep hebben alles heel nauw opgevolgd. Intussen hebben enkele mensen achter de schermen ook een brochure uitgewerkt, waarin het project beschreven wordt en ook de resultaten opgenomen zijn, zodat allerlei partners, ook uit het beleid, daarmee aan de slag kunnen gaan.

Op 27 maart was het zover! We nemen u mee naar het mooie vormingscentrum van Guislain te Gent. Al voor negen uur staan enkele mensen van onze werkgroep klaar achter een balie om de binnenstromende deelnemers te verwelkomen, en hen een exemplaar van de DVD en de brochure te overhandigen. De grote zaal ziet er ook erg fraai uit. Maureen en Stéphanie van Samenlevingsopbouw hebben er een soort berg van witte stof gemaakt, waarop de beeldjes in klei die de ouders gemaakt hadden, een prachtig plaatsje kregen.

Zo, alle ongeveer 200 deelnemers hebben nu een zitplaats gevonden.

Paul Connehaye, de vertegenwoordiger van schepen Coddens, brengt ons na het welkomstwoordje van de ouders verder bij het onderwerp.

Nu is het tijd om naar de DVD te kijken. Emiel, onze moderator, belooft dat niemand zich zal vervelen, en dat is ook zo! Het is muisstil in de zaal en het applaus is hartverwarmend.

Daarna komt een onderzoekster van de unief aan het woord. Maureen en Linda, moeten nadien flink rondlopen met de micro om iedereen in de zaal die wil aan het woord te laten.

Na de pauze komen nog erg waardevolle bijdragen van twee brugfiguren, een thuisbegeleider, en vooral van Janetta, de ervaringsdeskundige van Jongerenwelzijn. Daar zijn we allemaal stil van: een heel diep begrip voor wat er in wezen met ouders en kinderen gebeurt als ze van elkaar verwijderd geraken!

An van Leerpunt en Peggy van het GO8 CLB vatten alle knelpunten en aanbevelingen nog eens goed samen.

Tot slot roept Emiel alle ouders naar voor en bedankt hen met een geschenkje. Dat waren er heel wat (Sarah, Patrick, Caroline, Stéphanie, Lieve, Linda, Tania, Maureen enz). Ook degenen die er jammer genoeg die dag niet konden bijzijn werden bedacht (Manuella, Chantal, Jacqueline...).

Hoera, we mogen eindelijk van de lekkere lunch genieten!

Sabine

Was ons afsluitmoment geslaagd? Hadden de ouders het gevoel dat ze naar buiten gekomen zijn met wat ze wilden overbrengen? We kunnen ze hier moeilijk allemaal aan het woord laten, maar Stéphanie Van Cauwenberghe en Lieve geven hieronder alvast hun indrukken weer.

Eerst Stéphanie.

“Wat ik heel tof vond, is dat Maureen en Sarah het welkomstwoordje zo duidelijk en klaar uitspraken. Ook Emiel, de moderator, heeft het voor ons allemaal heel begrijpelijk gemaakt. Er is heel veel gesproken en voor sommige mensen, onder andere voor mij, werd het op den duur vermoeiend en verwarrend. Maar Emiel hielp om de draad vast te houden. Zelfs voor ons, ouders, die er al zo lang mee bezig zijn, bleef het leerzaam. De sprekers na de pauze hebben dingen gezegd die voor mij nog nieuw waren.

Ik was stomverbaasd toen Emiel alle ouders van het project en de begeleidsters op het podium liet komen voor de bedanking. Ik vond dit heel tof. Ik heb thuis genoten van de inhoud van mijn Oxfam-doesje!”

Stéphanie VC

En nu Lieve.

“Ja, deelnemen aan het project ‘Ouder, je bent het en blijft het!’ had voor mij persoonlijk veel zin! Twee jaar terug had ik geen contact met mijn oudste twee zonen.

Nu heb ik met alle drie mijn zonen vrij regelmatig contact. Ik weet eindelijk waar en hoe ik bij hun school en het CLB terecht kan. Ik wil de directeur zien en wil daarom naar de opendeurdag van de school. Het is voor het eerst dat ik daarvan in kennis gesteld word.

Juist door het project ben ik ervan overtuigd geraakt dat ik daar recht op heb. Vroeger voelde ik me mama en geen mama. Ik had niets te zeggen toen ik ziek was, maar zelfs toen ik beter werd, kreeg ik die rol niet. Nu kom ik er zelf voor op en weten mijn kinderen mij te vinden!”

Lieve

Het Volk en het volk

Op zaterdagavond om 20 uur hebben we (Marijke met kleinzoon, Inge, Ann, Eddy en Laurette, en ik) deelgenomen aan de rondleiding Het Volk en het volk. Het begon in een cité in de Karperstraat waar een koppel naspeelde hoe de krant het Volk ontstaan is in 1891.

De werkmensen verloren hun geloof in God omdat die hen niet spaarde van tegenslagen. Een koppel was verhuisd van het platteland naar de stad, omdat men hen had wijsgemaakt dat het hier beter was. Ze leden meer honger dan op het platteland en werk was er nog minder. Het koppel had een dochter verloren op 5-jarige leeftijd. Ze speelde met haar broertje en is in de Schelde gevallen, 3 dagen heeft ze geleden door een virus, helse pijn gehad en ze is uiteindelijk toch gestorven. Dat was reden genoeg om niet meer in God te geloven, anders had hij hen dit niet aangedaan! En zo kwamen de mensen stilaan in opstand en was het ontstaan van het Volk een feit. Hoe die mensen hun rol speelden vond ik FANTASTISCH. Ik kreeg een krop mijn keel want voelde mee met hun pijn. Een dikke proficiat voor hen!

Toen gingen we naar een mis in de kerk, ook uit die tijd, daar kregen we een preek over het Volk, gespeeld door een acteur. Toen we buiten kwamen na de mis, verscheen er een man van achter de hoek die de Vooruit kwam verdedigen. Het was zéér boeiend om mee te maken, en grappig tegelijk.

De volgende halte was een filmpje waar Jacqueline, Inge, Laurette en ik aan meegewerkt hadden. Dit was even slikken voor mij want ik besepte plots dat ik WEL in mijn EIGEN buurt rondliep en iedereen mij nu gezien had. Eddy zag de hoofden draaien naar mijn richting... Het zat wel mooi in elkaar en we zijn fier op het resultaat!

Toen staken we de straat over en zagen we een filmpje over de krant tijdens de oorlog. In de eerste wereldoorlog lag de productie van de krant stil.

Daarna naar een voorstelling over hoe de krant tijdens de Ronde van Frankrijk in elkaar werd gestoken tegen een sneltempo, want amper één uur na de aankomst lag de krant al in de winkels! Ongelooflijk bijna voor die tijd!

We zagen ook een stuk over de afbraak van het Volk. Het deed even pijn om dat opnieuw te zien, want dat is volgens mij toch een stuk geschiedenis dat verdwenen is.

Als afsluiter zagen we hoe de krant er in het begin uitzag, en hoe het uiterlijk met de tijd veranderd was. De laatste krant was opmerkelijk genoeg die waarin het accident van François Sterchele stond.

Proficiat voor Pier De Cock, en we zijn fier er deel van uit te maken!

Sarah

Uw geld en uw leven

Jacqueline was een van de stuwende krachten achter het project van Opbouwwerk rond het boekje “Met weinig geld (over)leven in Gent”. We gingen met haar praten.

Echo – *Wanneer en hoe is dat project begonnen, Jacqueline?*

Jacqueline – Zo’n 4 of 5 jaar geleden hebben we met een tiental mensen van Opbouwwerk besloten het gebrek aan informatie te verhelpen en zelf een boekje te maken. Daarna is daar een nieuwe, aangepaste versie uit voortgekomen. Blijkbaar met de goedkeuring van de stad want we kregen een receptie op het stadhuis. Ik ben dan geïnterviewd voor Radio 2.

Echo – *Op hoeveel exemplaren kwam dat tweede boekje uit?*

Jacqueline – Vijfduizend en het interessante is dat die boekjes rechtstreeks bij de geïnteresseerden terechtkwamen en niet langer op diensten.

Echo – *Hoe hebben jullie het boekje verspreid?*

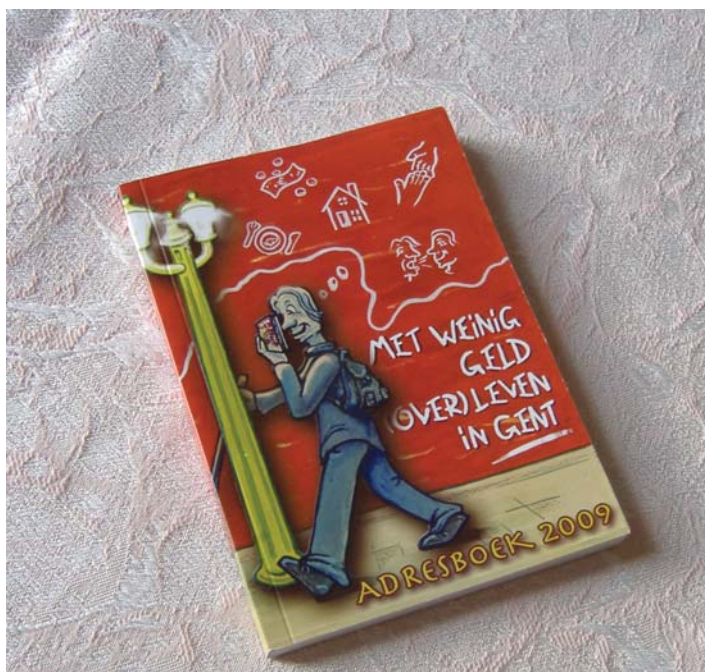
Jacqueline – Via onder andere Poverello, VZW's en dergelijke meer. Maar de tekst staat ook op een website die door hulpverleners en maatschappelijk werkers wordt geraadpleegd.

Echo – *Misschien een overbodige vraag, maar wat staat er zoal in het boekje?*

Jacqueline – Tips op velerlei gebied: kleding, voeding, gezondheidszorg, ontspanning, cultuur. Bovendien staat er informatie in die specifiek op de jeugd is afgestemd. Waar ze voor hulp terecht kunnen en zich goedkoop kunnen ontspannen.

Echo – *Proficiat, Jacqueline en bedankt om ons tewoord te staan.*

Roland

ZUIDPAN

Correctie:

In het vorige nummer stond in het recept voor appeltaart op grootmoeders wijze: bak de taart gedurende 45 min. in een oven op 75° C. Wakkere lezers hadden natuurlijk meteen door dat dit **175° C** moest zijn. Onze excuses.

Kommetjes met chocolade

Voor 6 tot 8 personen heeft u nodig:

200 g pure chocolade

50 g boter

60 g suiker

40 g bloem

1 l melk.

De chocolade met de boter op een zacht vuurtje smelten. Er eventueel een weinig melk aan toevoegen. Zodra het mengsel een mooie gladde crème wordt, de pan van het vuur nemen en er de suiker bijdoen. Laten afkoelen.

Er vervolgens de gezeefde bloem bijvoegen en, onder krachtig roeren, beetje bij beetje ook de koude melk. Opnieuw verwarmen, aan de kook brengen en het mengsel al kloppend met de garde laten doorkoken.

De pan van het vuur nemen en ze in koud water zetten. Regelmatig in de crème roeren tot die is afgekoeld. Er mag zich aan de oppervlakte geen vel vormen. Hoe smeuijger de crème, hoe heerlijker.

De crème vervolgens in kommetjes gieten.

Heel koel serveren met een zandkoekje.

Smakelijk!

Lia

VARIA

Bruidsklokken

hebben op 14 februari het huwelijk van Kathy en Günther ingeluid. Van harte proficiat!

Onze jarigen

In deze Echo wensen wij de volgende Poorters een gelukkige verjaardag:

<u>Mei</u>	<u>Juni</u>	<u>Juli</u>
1) Mieke 9) Viktor en Brigitte 17) Liesbet 21) Francine 30) Jackie	5) Stéphanie 11) Laurette/Edmond 15) Petra 19) Rafaëlla 20) Hendrik 24) Inge Vanlancker 25) Ursula	7) Diederik 8) Timon 9) Daan 11) Tom Dedeurwaerder 13) Angélique 18) Lieve Casert 19) Mundo 24) Michel De Beer/ Philippe 25) Myriam

Nieuwe website

Deze krijgt stilaan vorm. Op <http://www.dezuidpoortgent.be/>

Yvette heeft weer eens in haar poëziekast gezocht. Hier volgt haar keuze.

Meimaand

die ons lokt naar de kinderlijkheid van eigen hart.
Alles komt open, kinderen worden blij...
Ouderen ademen lichter...
Mensen geven weer antwoord.
Deze maand brengt licht, de zon en het nieuwe groen,
de komende vrucht in de pracht van de bloem.
Zo groeit alle leven tot de kiem van nieuwe schoonheid.
... En waar is het geluk te vinden dan in de gaafheid
van ieder begin...
in de eenvoud van mei, de maand die ons lokt
naar de kinderlijkheid van ieders hart!

En dan nog een mooi gedicht van een Vlegel-dichter(es) die liever anoniem blijft.

Vriendschap/liefde

	Zonder woorden elkaar begrijpen. "Wij" van vroeger tot nu en later.
SAMEN	vele herinneringen goed en slecht, tranen van verdriet maar nog meer van vreugde.
SAMEN	lachen, dom doen maar ook denken over het leven. Kleine dingen, grote dingen.
SAMEN	Gewoon: er zijn voor elkaar.

DE ZUIDPOORT DE ZUIDPOORT-*Echo* is een driemaandelijke uitgave van de VZW DE ZUIDPOORT, Ottergemsesteenweg 12 te 9000 Gent.

Tel. 09 245 09 05

E-mail: zuidpoort@skynet.be

Website: www.dezuidpoortgent.be

Sabine Burgelman op 0478/529278.

Redactie: Cindy Van Gampelaere, Leen Hiels, Yvette Hoste, Sarah Lebon, Roland Huybrecht, Rudy Roelandt.

Eindredactie:

Roland Huybrecht, 09/220 25 08.

Verantwoordelijke uitgever:

Diederik Janssens, Ottergemsesteenweg 12, 9000 Gent.

De Zuidpoort Onthaal:

Tel. 09/245 09 05.

De Zuidpoort Permanentie:

Dinsdag van 10 tot 16 u., donderdag van 14 tot 16 u. en zaterdag van 10 tot 14 u.

Bereikbaarheid buiten de permanentie:

Yvette Hoste, 09/227 74 31.

Giften aan de Zuidpoort: zijn fiscaal aftrekbaar vanaf 30 euro.

Op rekening nr. 652-4803804-58 van Vlaams Netwerk.

Omschrijving: projectnr. 501- De Zuidpoort.

Wilt u meer inlichtingen over de Zuidpoort ?